Temps Ordinari - Vint-i-setè diumenge

Per Administrador el dg., 03/10/2010 - 09:00

Ha 1,2-3;2,2-4
2Tim 1,6-8.13-14
Lc 17,5-10

La fe en temps difícils Vivim temps difícils per la fe, voltats de secularisme, laïcitat i pluralisme religiós. Hi ha com un silenci de Déu davant l'omnipresent misteri del mal. Com en temps del profeta Habacuc, sis segles abans de Crist: l'imperi babiloni dominava el món per la força i la violència, i el poble d'Israel es trobava perdut. *"¿Per què deixeu que vegem aquestes calamitats i contemplem tantes penes?".* "Qui no té fe, no té res", deien abans les àvies. Però avui està devaluada, es va perdent, escàndols de l'Església institució, ha passat de moda... El cardenal Newman, beatificat pel papa Benet XVI aquests dies, ens donà una definició molt actual de la fe: "Fe és la capacitat de suportar el dubte". I el dubte més fort és si la fe té futur i quin futur. Ja un gran creient, Martí Luther, pare del protestantisme, ens havia dit fa cinc segles que "la fe és la disponibilitat d'entrar confiadament a la fosca de l'esdevenidor".**La utopia de la feMés que no pas tenir fe, potser està més ben dit que la fe ens té. "El just viurà perquè ha cregut", diu la visió del profeta. I sant Pau li confirma a Timoteu en la seva carta: "et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu (...) viu en la fe i en l'amor de Jesucrist" Això és un veritable tresor: el do de la fe. I com que és un regal immerescut, serà sempre també una utopia, un somni a viure i a realitzar.**La fe és més que un conjunt de normes imposades i de veritats apreses. És, sobretot això, una entrega confiada a Aquell qui ens ha estimat primer. La fe és com enamorar-se. I avui la fe se'ns fa difícil perquè en la cultura d'avui és difícil ser persona: ens pensen més que no pas pensem; ens viuen, més que no pas vivim; ens retallen la llibertat, més que no pas ens donen ales per ser lliures. Per això Pau, recomana a Timoteu tres virtuts: fermesa per resistir contra corrent; amor per lluitar contra l'individualisme ferotge, i seny per fer real aquella pregària de Gandhi: *"Senyor, doneu-me coratge per canviar allò que puc canviar; paciència per acceptar allò que no puc canviar, i saviesa per distingir una casa de l'altra"*. **La fe mou muntanyes**També nosaltres -com els deixebles que no ho veien massa clar, ja en temps de Jesús- li demanem avui al Senyor: *"doneu-nos més fe"* I això vol dir deixar-nos portar més de la mà de Déu per viure més d'acord amb els valors de l'Evangeli. Això vol dir no amagar la llum de la fe sota la taula de cap institució (ni de la Doctrina de la Fe), sinó obrir portes i finestres perquè il·lumini els carrers i les places del món. Això vol dir deixar a Déu ser Déu en totes les Esglésies i que l'Esperit bufi allà on vulgui i nosaltres el seguim amb tota confiança. Això vol dir -com deia Antoni Gaudi, l'arquitecte de Déu- *"ésser original és tornar a l'origen".*Aquesta fe sempre serà com un petit gra de mostassa enmig de la massa humana. No somniem passats de cristiandat ni d'estadístiques que no fan cap falta a la fe. Els miracles -també en temps de Jesús- sovint no porten a la fe, sinó a l'espectacle de masses. Herodes també n'esperava un de Jesús perquè el confonia amb un prestidigitador i va quedar amb un pam de nas. Però certament aquesta fe que li demanem i ens dóna Jesús, aquesta sí que farà miracles. I nosaltres sentirem aquest descans pregon de saber-nos *"servents sense cap mèrit"* i alhora segurs, en temps de crisis, de *"complir el nostre deure"*. El Missatge del XXX Congrés de Teologia d'enguany, sobre Jesús de Natzaret, acaba dient: *El Regne de Déu, tot i sent una petita llavor, s'aferma contra tots els imperialismes i reafirma la intervenció de Déu en la història per transformar-la i construir una societat alternativa. (...) S'han acabat els temps dels silencis. Són temps de testimoni, de compromís, de seguir les petjades de Jesús de Natzaret, de fer nostres les demandes de servei i solidaritat amb els últims".* Aquesta fe té futur!

ETIQUETES
DUBTE FE